

## La invenció del paisatge

La temporada 2009-2010 a la Capella de Sant Roc té com a tema de fons una de les invencions culturals més exitoses que ha generat la societat: el paisatge. Malgrat la seva aparença de fet natural, establert i immutable, el paisatge és una idea canviant. Primer exemple: l'alta muntanya no es va considerar paisatge fins fa tres segles; abans, era una "regió horrorosa", que no pagava la pena trepitjar ni, molt menys, representar artísticament. Més tard, sobretot a partir del Romanticisme, la visió alpina o pirinenca de cims blancs i prats verds es convertí gairebé en la quintaessència del paisatge. Segon exemple, radicalment oposat: els erms decrepits, els descampats abandonats i els horitzons industrials han esdevingut paisatge en el moment en què –sobretot a partir dels anys 80– els artistes els comencen a fotografiar.

Com es crea així doncs, el paisatge? Com fem que un territori, un país, un entorn natural, es transformin en paisatge? La resposta, que ja hem intuït en els exemples anteriors, la trobem en l'art. La mirada de l'artista és l'instrument que dissol prejudicis i instaura nous models i objectes de visió. El 1890 Oscar Wilde ho va expressar a la seva manera original: "la vida imita l'art". Tenim paisatges, ens agraden determinats paisatges perquè primer la nostra experiència visual ha estat modelada lentament i sense adonar-nos per la visió artística. Permanentment estem aprenent a veure el que, algun dia, seran nous paisatges. El paisatge es crea i es recrea i aquest moviment constant és el que es proposa mostrar aquest cicle d'exposicions que comença amb Albert Gusi.